

som han udtrykte sig. Her er nemlig kun Tale om, hvorvidt man skal gaa bort fra den nuværende Tilstand, og hvorvidt det er rigtigt stadig at ville rykke de Straffe nedad, der hidtil ere bestemte. Jeg skal med Hensyn til Udvalgets Stilling i saa Henseende dog henvise den ærede Ordfører netop til den eneste legemlige Straf, som er konserveret i Lovforslaget, nemlig den staaende Arrest, hvilken Udvalgets ømme Hjerter ikke har kunnet taale blev opretholdt paa det Standpunkt og i det Omfang, hvortil den er foreslaaet af den ærede Minister, men som det har foreslaaet skulde rykkes nogle Dage og nogle Timer ned, fordi det er saa tungt at staa saa længe. Jeg siger ikke, at det enkelte Forslag i og for sig er galt; men jeg finder det for mit Bedkommende urigtigt efterhaanden at gøre Straffene paa den Maade intetbetydende, at de ikke fremkalde Frygt for at overtræde Disciplinen. Jeg beder herved den ærede Ordfører om at være opmærksom paa, at jeg kun har talt om Straffene for Overtrædelse af Disciplinen, men slet ikke om de disciplinære Straffe. Jeg skulde tro, at det, efterat den ærede Ordfører i saa lang Tid har beskæftiget sig med dette Udcast, vil for ham være klart, at Straf for Overtrædelse af Disciplinen og disciplinær Straf ere to Ting, der ikke have det Mindste med hinanden at gøre. Disciplinær Straf er en Straf, som uden Anvendelse af Dom kan paalægges af en Chef eller af En, der har faaet den fornødne Myndighed lagt i sin Haand til at tildele en saadan Straf, medens Straf for Overtrædelse af Disciplinen kan omfatte selv de højeste Grader af Strafbarhed. Ulydighed paa Balpladsen medfører naturligvis ogsaa, at en Befalingsmand, der har Ven i Næsen, viedliskelig ligeoverfor den Ulydige ereklarer, hvad han har Ret til, og at han skaffer sig Ulydighed, om ikke ved Andet, saa ved at skyde den ned, der modsætter sig hans Befaling. Men i et saadant Tilfælde er der aldeles ikke Tale om en egentlig Straf. — At jeg burde have stillet Vædringsforslag for derigjennem at faa Straffene satte noget op, antager jeg, at den ærede Ordfører kun sagde for Spøgs Skyld. (Ordføreren: Nei, det var mit ramme Alvor.) Jeg kan dog ikke

tro Andet, end at det kun var for Spøgs Skyld. Jeg vilde idetmindste have anset det for meget besynderligt, om jeg havde stillet Vædringsforslag, naar det ærede Udvalg, som jeg maa antage, hovedsagelig for at komme bort fra de meget omtalte nogle og halvfemsfindstøve Vædringsforslag, selv har stillet et Forslag til en Dagsorden op. Oprigtig talt kan jeg ialfald ikke se, at der var nogen saa vægtig Grund til Opstillingen af Dagsordenen, at man ikke helst burde have undladt det, hvis der havde været Tid til at behandle Vædringsforslagene. For mig stiller det sig endog saaledes, at, selv om jeg ikke havde bedre Grunde til at ønske, at de to Staters Straffelove maatte komme ud til forskellige Tider, den for Flaaden først senere, efterat den for Hæren var bleven prøvet, vilde der dog være noget yderst Besynderligt for mig i at opfordre Landsthinget til at sige til Ministeren: Hvis Du ikke vil komme med begge de to Lovforslag til næste Samling, og hvis Du har gode Grunde til ikke at komme med dem begge, saa kan Du godt lade det være — noget Saadant yttrede den ærede Ordfører jo —; hvis Du derimod ikke har gode Grunde dertil, saa bede vi om, at Du vil komme med dem. Efter at den ærede Minister gjentagende har sagt, at det netop er hans Tanke at ville komme med dem begge, vil Vedtagelsen af Dagsordenen jo kun være at opfordre den ærede Minister til, hvis han til næste Samling ikke kan komme med eet Lovforslag eller dog med to Lovforslag for begge Stater, da ialfald at komme med gode Grunde. Men hvad ere nu da gode Grunde? Ja, det vil Ingen kunne sige; thi jeg er overbevist om, at, hvad En kalder gode Grunde, det finder en Anden maaske at være meget lidet betydende Grunde. Jeg vilde derfor i Ministerens Sted meget frabede mig at blive stillet paa den Maade, at Ministeren skulde komme med gode Grunde for ikke at opfylde, hvad han ikke ønsker at være bunden til at opfylde, medens han dog tillige siger, at det er det samme Duffe, som han selv nærer. Hvorfor skulde Landsthinget paalægge Ministeren et saadant Vaand, og hvorfor skulde det selv underkaste sig samme, naar de ere